

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 023854 20 Uvp
Banjaluka, 22.12.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Ljiljane Bošnjak Glizijan, kao članova vijeća, uz učešće Maje Savić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi R. S., koju zastupa Pravobranilaštvo R. S., Sjedište z. B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 21.04/951-1681/18 od 30.10.2018. godine, tužene Uprava ... B., u predmetu izlaganja na javni uvid podataka o nepokretnostima i utvrđivanja prava na nepokretnostima, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 023854 18 U od 23.10.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 22.12.2021. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 023854 18 U od 23.10.2019. godine preinačava, tako da se tužba uvažava i osporeni akt poništava.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je odbijena tužba podnesena protiv uvodno označenog osporenog akta, kojim je stavom 1. dispozitiva usvojena žalba tužioca izjavljena protiv zaključka Uprava ..., Komisija ..., Područna ... K. (daljem tekstu: Komisija) broj 21.23/951-2-190/16 od 06.08.2018. godine, kojim je odbačena kao nedopuštena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja tog organa broj 21.23/951-2-190/16 od 16.07.2018. godine, a zatim je (stavom 2. dispozitiva) riješeno tako da se odbija žalba tužioca izjavljena protiv rješenja broj 21.23/951-2-190/16 od 16.07.2018. godine. Tim prvostepenim rješenjem u tački 1. dispozitiva utvrđen je sadržaj nepokretnosti u privremenom listu nepokretnosti broj 190 k.o. B., koje se sastoje od zemljišta označenog kao k.č. broj 563; u tački 2. dispozitiva na tim nepokretnostima je utvrđeno pravo zajedničke svojine u korist D. Đ., J. Ć., M. M., V. M., A. M., D. M., M. M.1, S. M., M. M.2, R. M., N. M., R. M., R. M., R. M., G. M., M. M., J. S. i R. S., u tački 3. dispozitiva se konstatuje da na predmetnim nepokretnostima nema ograničenja u vezi sa raspolaganjem istim, u tački 4. dispozitiva se konstatuje da će se u katastar nepokretnosti katastarske opštine B. izvršiti upis podataka o nepokretnostima i nosiocima prava na nepokretnostima kako je to navedeno u tačkama 1. do 3. dispozitiva ovog rješenja; a u tački 5. dispozitiva se konstatuje da je privremeni list nepokretnosti broj 190 k.o. B. sastavni dio ovog rješenja.

Odbijanje tužbe sud obrazlaže razlozima da je zakonito postupila tužena kada je ostavila na snazi prvostepeno rješenje od 16.07.2018. godine, godine, jer je Komisija na jasan način izvršila identifikaciju parcele, pravilno zaključujući da se radi o formiranoj parceli za koju ne postoji mogućnosti da se cijepa, pa da je bilo pravilno utvrditi zajedničku svojinu na istoj u korist Republike Srpske i uzurpanata, shodno odredbi člana 43. Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 124/08, 58/09, 95/11 i 60/15 - u daljem tekstu:

Zakon o stvarnim pravima), jer tužilac nije obilježio svoje nepokretnosti na terenu, iako mu je to bila obaveza, niti je bilo primjedbi na postupak koje bi opravdale eventualni dopunski premjer, kako to i tužena obrazlaže. Sud je dodao da na drugačije odlučivanje suda ne može uticati okolnost što je odlukom Ustavnog suda Republike Srpske broj U-6/17 od 28.02.2018. godine (objavljena u „Službenom glasniku Republike Srpske“ broj 22 od 15.03.2018. godine), utvrđeno da odredbe člana 85b. stav 1. tačka v) i stav 3. Zakona o premjeru i katastru Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 6/12 i 110/16 - u daljem tekstu: Zakon o premjeru i katastru), nisu u saglasnosti sa Ustavom Republike Srpske, jer u situaciji kada je evidentno da se radi o nepokretnostima u zajedničkoj svojini Republike Srpske i uzurpanata, jedino pravilno rješenje je primjena odredbe člana 43. Zakona o stvarnim pravima.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu zahtjev), tužilac pobija zakonitost iste zbog povrede zakona i povrede propisa o postupku koja je od uticaja na rješenje stvari. U zahtjevu interpretira utvrđenja organa uprave koja je podržao nižestepeni sud, a kojim se uprkos osnovanim navodima tužioca ostalo kod stava da se na predmetnim nepokretnostima knjiži pravo svojine u korist Republike Srpske i uzurpanata i pored nesporne činjenice da su odredbe materijalnih propisa koje su Komisiji omogućavale da vrši upis prava zajedničke svojine proglašene neustavnim od strane Ustavnog suda Republike Srpske, koji je u svojoj odluci jasno naveo čime se rukovodio prilikom donošenja iste. Ostaje kod stava da je jedini način rješavanja predmetne upravne stvari vršenje upisa prava svojine na ovom zemljištu u korist Republike Srpske, te upućivanje predmeta nadležnom organu uprave radi raspravljanja uzurpacije zemljišta u društvenoj, odnosno državnoj svojini. Postupanjem kao u konkretnom slučaju i utvrđivanjem prava zajedničke svojine u korist Republike Srpske i uzurpanata, Komisija je tim fizičkim licima priznala više prava nego što ih oni imaju u momentu izlaganja, iako ne postoji ni jedan zakonski propis koji Komisiji daje ovlašćenje za ovakvo postupanje. Zbog navedenog predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba uvaži i osporeni akt poništi.

Tužena je dostavila odgovor na zahtjev u kojem navodi da ostaje kod razloga iz obrazloženja osporenog rješenja koje je bilo predmet ocjene pobijane sudske odluke.

Zainteresovana lica, D. Đ., J. Ć., M. M., V. M., A. M., D. M., M. M.1, S. M., M. M.2, R. M., Ne. M., R. M., R. M., R. M., G. M., M. M. i J. S., nisu dostavila odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pobijanom presudom je odbijena tužba podnesena protiv osporenog akta tužene kojim je ostavljeno na snazi rješenje Komisije od 16.07.2018. godine, a kojim je na predmetnim uzurpiranim nepokretnostima utvrđeno pravo zajedničke svojine u korist Republike Srpske i uzurpanata, uz iznošenje razloga od strane nižestepenog suda čiju pravilnost tužilac osnovano spori.

Sud ne gubi iz vida okolnost da je odlukom Ustavnog suda Republike Srpske broj U-6/17 od 28.02.2018. godine koja je objavljena u „Službenom glasniku Republike Srpske“ broj 22 od 15.03.2018. godine, utvrđeno da odredbe člana 85b. stav 1. tačka v) i stav 3. Zakona o premjeru i katastru nisu u saglasnosti sa Ustavom Republike Srpske, ali smatra da to nije od značaja za zakonito rješavanje upravne stvari, jer tužena valjano zaključuje i pravilno obrazlaže da su kod ovakvog stanja stvari (kada nepokretnosti na terenu nisu obilježene od strane tužioca

i ne mogu se ni dopunskim premjerom odvojiti od zemljišta uzurpanata) ispunjeni uslovi da se iste upišu kao zajednička svojina Republike Srpske i uzurpanata i to primjenom odredbe člana 43. Zakona o stvarnim pravima, jer je to „jedino pravilno rješenje“.

Ovakvo zaključivanje nižestepenog suda kojim se podržava stav tužene u suprotnosti je sa odredbama Zakona o premjeru i katastru, kojim je, između ostalog, propisana nadležnost Komisije, te postupak izlaganja na javni uvid podataka o nepokretnostima i utvrđivanje prava na nepokretnostima. U odredbama tog zakona nije propisana mogućnost utvrđivanja zajedničke svojine na nepokretnostima koje su u društvenoj svojini, a koje su uzurpirane od strane fizičkih lica, što je i bio razlog da Ustavni sud Republike Srpske donese odluku broj U-6/17 od 28.02.2018. godine, koja je objavljena u „Službenom glasniku Republike Srpske“ broj 22/18, dana 15.03.2018. godine. Pomenuta odluka Ustavnog suda Republike Srpske je donesena prije pobijane presude, zbog čega je odlučivanje nižestepenog suda podrazumijevalo uvažavanje činjenice da su odredbe člana 85b. stav 1. tačka v) i stav 3. Zakona o premjeru i katastru prestale da važe prije pravosnažnog okončanja predmetnog upravnog postupka, a koje odredbe su jedino propisivale mogućnost utvrđivanja zajedničke svojine. Štaviše, pomenuta odluka Ustavnog suda Republike Srpske broj U-6/17 od 28.02.2018. godine donesena je i javno objavljena i prije odlučivanja tužene i Komisije, što znači da u tom momentu već nije postojala mogućnost utvrđivanja zajedničke svojine na predmetnim nepokretnostima u korist uzurpanata i Republike Srpske, a što su organi uprave „prevazišli“ time što su svoje odluke zasnovali na odredbi člana 43. Zakona o stvarnim pravima, koja odredba samo daje definiciju instituta zajedničke svojine, što nije zakonito postupanje.

Komisija dakle nije mogla prvostepeno rješenje donijeti primjenom nekog drugog propisa, pa ni na osnovu člana 43. Zakona o stvarnim pravima, već isključivo primjenom odredaba člana 71. do 87. Zakona o premjeru i katastru kojim je regulisan postupak izlaganja na javni uvid podataka o nepokretnostima i utvrđivanje prava na nepokretnostima. Zbog navedenog je potrebno ponovo odlučiti o žalbi tužioca, uvažavajući primjedbe iz presude ovog suda u vezi pravilne primjene propisa, o čemu nije vodila računa tužena donoseći osporeni akt.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi su ostvareni razlozi nezakovitosti iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca uvažava i pobijana presuda preinačava na osnovu odredbe člana 40. stav 1. i 2. ZUS, jer su ispunjeni uslovi iz odredbe člana 10. tačka 2. istog zakona za poništenje osporenog akta.

Zapisničar
Maja Savić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić